

gjorde gjældende. Jeg skal blot med Hensyn til det sidste Punkt, hvor den meget ærede Minister mente, at han burde oplyse, at jeg havde taget feil i mit Referat af Forhandlingerne angaaende den spanske Handelstraktat, komme lidt nærmere ind derpaa. Jeg kan ikke erkjende, at min Fremstilling var urigtig, og jeg kan ikke erkjende, at den høitærede Minister der har huffet ret, men jeg vil indrømme, at jeg kan tænke mig Grunden til, at den høitærede Minister har huffet feil. I det Foredrag, den høitærede Minister henvisste til af 29de Mai i Fjor, udtalte den meget ærede Minister med Hensyn til det af det ærede Medlem fra Vedby (Tauber) indbragte Forslag, at han nødigt vilde gaa ind paa dette Emne, ligesom han afholdt sig derfra under Toldlovens Behandling; han ansaa det for uehelligt for Tiden at gjøre det til Gjenstand for offentlig Behandling. Men, sagde den høitærede Minister, han vilde dog gjøre et Par korte Bemærkninger med Hensyn til selve Lovforslagets Affattelse. Disse to korte Bemærkninger ere følgende: Den første er den, at han ikke kan nøies med, at man forandrer Toldlovens § 52, naar man ikke tillige forandrer § 13, som indeholder Bestemmelsen om surtaxe paa Varer. Den anden er den, at Regjeringen ikke er i Stand til at modtage den Bemyndigelse, som dette Lovforslag vilde give, naar den kun straffe sig til det ene Land, Grunden skulde han vel vogte sig for at anføre i et offentligt Møde, men han var villig til at meddele den til et Udvalg. „Det er altsaa disse to Bemærkninger, jeg har anset det for nødvendigt at gjøre i Anledning af det foreslaede Lovforslag“. Det er de to Indvendinger, den meget ærede Minister havde at gjøre imod Lovforslaget, og paa begge disse Punkter blev efter Forhandlingerne i Udvalget Lovforslaget ændret i Overensstemmelse med den høitærede Ministers Forlangende. Saa foiede den høitærede Minister imidlertid til, men ganske vist som en fuldstændig Bibemærkning: „For mig staar det saaledes, at dersom man overhovedet skal røre ved Bestemmelserne i Loven af 1863, saa vilde det være rigtigt, at man gif en hel Del videre, end dette Lovforslag gaar, hvad man jo ogsaa har erkjendt fra forskjellige Sider, i alt Fald saavel fra Landstingets som fra Folkethingets Side, i og for sig var rigtigt, idet jo i de Toldlovsforslag, som have været vedtagne i de to Thing, denne besværende Bestemmelse, Kampparagrafen, om man vil kalde den saa, er langt skyldigere“. Det er altsaa en aldeles flygtig Tilføielse, som den høitærede Minister gjør, og som han ikke opstiller som en Betingelse for at tage imod Lovforslaget,

det er kun en Tilføielse, han gjør. Nu vil den meget ærede Minister i Dag anføre det som et Argument imod, hvad jeg sagde, at Loven er bleven affattet fuldstændig efter hans Forlangende, men det kunde den høitærede Minister ikke have gjort, hvis han havde husket, hvad han havde sagt, og han kan saa meget mindre gjøre det, som den meget ærede Minister sagde, at denne Kampparagraf ikke havde den mindste Betydning for det foreliggende Spørgsmaal; thi det, at der ingen Kampbestemmelse fandtes, hindrede ham ikke i at byde Spanien netop dette Forslag, som det ærede Medlem fra Vedby havde indbragt i Thinget, blot med den Forskjel, at han tilbød dette lige overfor Spanien alene, medens han heri Thinget urgerede, at han ikke kunde modtage et Lovforslag, som kun bemyndigede ham til at gjøre det overfor Spanien alene. Det vil den høitærede Minister ikke kunne komme bort fra. Den meget ærede Ministers Opfattelse af Kampparagrafen har kun theoretisk Interesse, den har ingen praktisk Betydning, det har han vist ved sin senere Holdning overfor Spanien, og det har han ogsaa tydelig nok vist ved sine Udtalelser. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Formanden (Berg): Den sædvanlige Mødetid er nu endt, men jeg antager, at de ærede Talere, der endnu ønske at tage Ordet, ikke ville tale længe.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Den ærede Ordførers Opfattelse af min Stilling lige overfor det i Fjor privat indbragte Lovforslag er vedblivende urigtig. Min Stilling var den, at jeg principielt frabad mig et saadant Lovforslag, men at jeg dog ansaa mig for forpligtet til at hjælpe Forslagsstillerne af med de værste Feil, der var i deres Forslag. Feilene i Forslaget vare saa store, at de gjorde det umuligt i og for sig at vedtage det, som det var.

Scharling: Jeg skal gjøre den ærede Ordfører een Indrømmelse, og det er den, at det var en Feil, naar jeg talte om Generaltolddirektøren, jeg skulde have sagt Generaldirektøren, men det er ogsaa den eneste Indrømmelse, jeg kan gjøre. Iøvrigt kan jeg ikke erkjende, at han har modbevist, hvad jeg har sagt. Jeg finder nu ikke nogen Anledning til at gjentage det, men jeg skal kun, naar den ærede Ordfører mener, at Handels-